

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/48/2022
Identifikačné číslo spisu:	7514209031
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7514209031.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovvej v právnej veci žalobcu V. J. B., W., V., narodeného XX. H. XXXX, K., P. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Ingrid Repkovou, Košice, Ružová 33, proti žalovanému Q. W., narodenému XX. P. XXXX, S. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, Košice, Werferova 1, o určenie neplatnosti právnych úkonov, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 15C/177/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 2. júla 2019 sp. zn. 6Co/182/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného z a m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému určenia platnosti právneho úkonu, a to zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012, v prípade, ak právne úkony podľa zmluvy o postúpení pohľadávky sú platné, tak sa žalobca ďalej domáhal určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012, ktorú z dôvodu právnej opatrnosti vykonal žalovaný.

1.1. Medzi žalobcom a žalovaným bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012. Predmetom postúpenia pohľadávky bola pohľadávka uvedená v notárskej zápisnici N 410/2010, Nz 37723/2010 zo dňa 15.10.2010 u notára JUDr. Ing. Andrey Kašperovej a jej dodatku, t. j. notárskej zápisnice N 100/2011, Nz 37156/2011 z 5.10.2011 u notárky JUDr. Evy Pršebice, Košice, Murgašova 3, ktoré tvorili súčasť zmluvy o postúpení. Celková výška pohľadávky bez príslušenstva bola vo výške 211.760,- eur. Žalovaný ako postupca oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 02.06.2012 oznámil dlžníkovi spoločnosti R.E.M. s.r.o., so sídlom Alejova 2, Košice postúpenie pohľadávky na nového veriteľa žalobcu. Dňa 17.03.2014 žalobca obdržal od právneho zástupcu žalovaného list zo dňa 13.03.2014, Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 02.06.2012 - odstúpenie od zmluvy. V predmetnom liste žalovaný uvádza, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná, odstupuje od zmluvy z dôvodov, že táto bola uzavretá v tiesni, za nápadne nevýhodných podmienok, ktorým je omeškanie s úhradou odplaty za postúpenie v zmysle zmluvy. Z prejavu vôle uvedeného v tomto liste je zrejmé, že

žalovaný sa snaží akýmkoľvek spôsobom napadnúť zmluvu o postúpení pohľadávky, čo v konečnom dôsledku sa javí ako nezrozumiteľné a nejasné, aký právny úkon mal žalovaný v úmysle vykonať. Aj s ohľadom na uvedený princíp a aj s ohľadom na vôľu, žalobca má za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je platná.

2. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 22.11.2017 sp. zn. 15C/177/2014-632. Výrokom I. súd určil, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi postupcom Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. X, K. a postupníkom V. J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, K. zo dňa 02.05.2012 je p l a t n á. Výrokom II. súd určil, že odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávky medzi postupcom Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. X, K., a postupníkom V. J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, K. zo dňa 13.03.2014 je n e p l a t n é. Výrokom III. priznal náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 100 %.

2.1. V odôvodnení rozsudku v bode 48. uviedol, že dňa 02.05.2012, bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky medzi postupcom Q. W. a postupníkom J. B., teda žalovaným a žalobcom v tomto konaní. Na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávky je v čl. I vymedzený predmet zmluvy - a to je pohľadávka uvedená v notárskej zápisnici N 410/2010, Nz 37723/2010 z 15.10.2010, v zmysle jej dodatku, t. j. notárskej zápisnice N 100/2011, Nz 37156/2011 z 5.10.2011, kde celková výška pohľadávky bez príslušenstva je vo výške 211.760,- eur. Zmluvné strany sa dohodli, že postupca touto zmluvou postupuje postupníkovi svoju pohľadávku voči dlžníkovi uvedenú v čl. I ods. 1 tejto zmluvy vo výške 211.760,- eur. V čl. II je uvedená odplata za podmienok, že postupník prevezme pohľadávku voči dlžníkovi v plnej výške s tým, že odplata postupcovi bude uhradená v rozsahu 15 % skutočne vyplatenej čiastky dlžníkom a zároveň sa zaväzuje postupcovi uhradiť odplatu do 60 dní odo dňa skutočnej úhrady pohľadávky od dlžníka, a to v hotovosti priamo do rúk, alebo poukázaním na účet postupcu, ďalej, že postupník v procese vymáhania pohľadávky spoľahlivo zistí, že pohľadávka je nevymožiteľná, v tom prípade je povinný o tom bezodkladne informovať postupcu.

2.2. K otázke určitosti prejavu, judikátúra súdov dospela k záveru, že ak nemá postupca voči dlžníkovi v čase postúpenia inú pohľadávku s predmetom plnenia rovnakého druhu, ako u postupovanej pohľadávky, potom treba mať za to, že postúpenie pohľadávky je v zmluve o postúpení pohľadávky uzatvorené v zmysle ust. § 514 a nasl. OZ dostatočne identifikované aj vtedy, ak ju vymedzuje len údaj o osobe dlžníka predmetu plnenia (rozhodnutie NS ČR 29Cdo/1890/2011), v zmysle uvedených intencií zákona predmetná zmluva o postúpení pohľadávky spĺňa všetky požadované náležitosti určitosti, identifikovateľnosti so všetkými náležitosťami, ktoré zmluva o postúpení pohľadávky má obsahovať. Je uzavretá písomne, je podpísaná, vymedzená určito, spoľahlivo je identifikovaná. Zároveň aj notárske zápisnice, ktoré sú súčasťou zmluvy o postúpení pohľadávky spĺňajú náležitosti v súlade so zákonom, pričom tak, ako už bolo vyššie uvedené, pre vymedzenie určitosti takejto zmluvy stačí aj odkaz na príslušnú zmluvu. Z vyššie uvedených skutočností súd má za to, že táto zmluva je platná a účinná, a súd má za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je platná, a preto nie je možné na ňu aplikovať námietky žalovaného o absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu.

2.3. Súd prvej inštancie v bode 56. odôvodnenia uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vzťahy žalobcu a žalovaného do odstúpenia od zmluvy boli štandardné, priateľské a obchodné, žalovaný bol často v Chorvátsku, kde má podnikateľské aktivity a sám potvrdil, že sa stretával so žalobcom aj v Chorvátsku. Žalovaný v konaní potvrdil, že bol v meste Bol v Chorvátsku, avšak tvrdil, že zmluvu o postúpení pohľadávky v tom čase nepodpisoval, keďže podpísal len dohodu, ktorú mu ohľadom financovania, resp. rekonštrukcie domu, predložil žalobca, čo však vyznieva zo strany žalovaného ako obštrukcia, keďže samotný právny zástupca žalovaného, v odstúpení od zmluvy (č. I. 23) uviedol, že „zmluva po podpísaní jeho klientom mu nebola vrátená s podpisom vašej osoby, na základe čoho konštatujem, že vôbec nedošlo k uzatvoreniu zmluvy“, a teda v konaní žalovaný najprv tvrdil, že žiadnu zmluvu o postúpení pohľadávok nepodpísal, následne, že podpísal, avšak následne ďalším podaním zo dňa 14.04.2015 cestou právneho zástupcu žiadal, aby súd rozhodol nielen o skutočnosti, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 je neplatná, ale žiadali, aby do konania v 2. rade vstúpila obchodná spoločnosť R.E.M. a v 3. rade spoločnosť MANSID a zároveň žiadali rozšíriť žalobný návrh s tým, aby žalovaný v 3. rade bol povinný zaplatiť žalovanému v 1. rade sumu 213.043,59 eur s 5,05 % -ným úrokom z omeškania od 01.01.2015 do zaplatenia. Tento protinávrh žalovaných súd nepripustil a zároveň zamietol aj návrh na rozšírenie okruhu účastníkov na strane žalovaných na pojednávaní dňa

04.06.2015. Až na pojednávaní dňa 04.06.2015 zástupca žalovaného vzniesol pochybnosti o pravosti podpisu žalovaného na Zmluve o postúpení pohľadávky, a preto súdu doložili v zmysle ust. § 209 ods. 1 CSP súkromný znalecký posudok znalkyne z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo č. 24/2017 znalkyne W.. Z. B., F. XXX/X, R. V.. V zmysle čl. I pod bodom 1 znaleckého posudku bolo úlohou znalkyne zodpovedať na otázku, či je podpis žalovaného Q. W., na origináli zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 zhodný s jeho originálnym podpisom na predložených porovnávacích materiáloch. Zo záveru znaleckého posudku podľa čl. III vyplýva, že podpis žalovaného Q. W. na origináli Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 nie je zhodný s jeho originálnymi podpismi na predložených porovnávacích materiáloch. Podpis postupcu na Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 sa nedá uznať ako pravý podpis Q. W.. Žalobca so závermi znaleckého posudku nesúhlasil, poukázal na skutočnosť, že znalkyňa mala odpovedať len na otázku, či podpis žalovaného je zhodný s jeho originálnymi podpismi z množiny predložených porovnávacích podpisov s odôvodnením, že znalkyňa použila na porovnanie podpisu žalovaného pri Zmluve o postúpení pohľadávky, s podpismi z množiny predložených porovnávacích podpisov, avšak použila na porovnanie len množinu 13 z 31 podpisov, žiadnym spôsobom nevyhodnotila skutočnosť, prečo neprihliadla na ostatnú množinu podpisov. I z predložených podpisov, ktoré boli predložené žalovaným na porovnanie ako i z obsahu listín predložených do spisov je zrejmé, že žalovaný nemal ustálený typ vlastnoručných podpisov, ale ich menil, čo teda potvrdil aj samotný žalovaný.

2.4. Z dôvodu namietania správnosti položenej otázky, resp. porovnávania podpisov žalovaného na origináli listiny - Zmluvy o postúpení pohľadávky s ostatnými podpismi žalovaného na listinách, žalobca dal vypracovať znalecký posudok č. 29/2017 znalkyňou V. Z. H. - znalkyňou z odboru písomoznalectvo - odvetvie ručné písmo (podľa ust. § 209 CSP), kde znalec na položenú otázku, či podpis Q. W. na zmluve o postúpení pohľadávky je jeho vlastnoručným podpisom odpovedal, že sporný podpis označený SM1 na spornej písomnosti - Zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi postupcom Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. X, K. a postupníkom V. J. B., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, bytom P. XX, K. zo dňa 02.05.2012 je vlastnoručným podpisom Q. W..

2.5. Súd konštatoval, že mu boli predložené dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi. Zo znaleckého posudku predloženého žalovaným, však niektoré popisy skúmania a porovnávania podpisu žalovaného s porovnávacími podpismi, absentujú, a preto je možné sa stotožniť s námietkami žalobcu (že množina porovnávacích materiálov PM nebola podrobená skúmaniu žiadnej otázky, že jednotlivé podpisy PM vykazujú značné rozdiely, že teda podpisujúca osoba nemá ustálený typ vlastnoručných podpisov, ale ich mení a menila v priebehu rokov 2010 až 2014, že znalkyňa vôbec nevyhodnotila, prečo skúmala množinu, celkovo 13 podpisov, z 31 predložených podpisov, že absentuje porovnávanie z hľadiska zhody SM s podpismi PM, a tak znalkyňa len vyhodnotila pri podpise len tie skutočnosti, ktoré podporujú jeho závery), ako aj s ohľadom na nejednoznačnú otázku položenú znalkyni ohľadom pravosti podpisu, či je podpis žalovaného Q. W. na origináli Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 zhodný s jeho originálnymi podpismi na predloženom porovnávacom materiáli. Znalecký posudok predložený žalobcom č. 29/2017 znalkyňou V. H. v porovnaní so znaleckým posudkom žalovaným č. 24/2017 znalkyňou W.. Z. B. je tak komplexnejší.

2.6. Súd mal za to, že žalobca podanou žalobou preukázal naliehavý právny záujem na vyslovení platnosti zmlúv o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným a neplatnosti odstúpenia žalovaného od zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.05.2012 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 13.03.2014. Súd mal za to, že právny úkon zmluvy o postúpenie pohľadávky je jasný a zrozumiteľný, určitý, obsah bol stranám zrejмый. Žalobca v konaní preukázal, že dôvody, ktoré boli uvedené v odstúpení od zmluvy o postúpení pohľadávky, sú irelevantné.

2.7. Súd poukázal taktiež aj na rozpory v tvrdeniach právneho zástupcu žalovaného, ako aj žalovaného samotného, ktorý najprv tvrdil, že zmluvu síce podpísal, avšak zmluva po podpísaní mu nebola vrátená s podpisom žalobcu, následne sa snažil vyvrátiť tieto tvrdenia spochybnením svojho vlastného podpisu, i z uvedených skutočností je zrejmé, že žalovaný sa účelovo počas súdneho konania uchýlil k tvrdeniam, že túto zmluvu nepodpísal, nakoľko tieto skutočnosti začal tvrdiť až v priebehu začatého konania.

Po vyhodnotení dôkazov súd dospel k záveru, že žalovaný Zmluvu o postúpení pohľadávky vlastnoručne podpísal, k tomuto záveru súd dospel nielen zo ZP č. 29/2017, ale aj z výpovede svedka Q.. G., žalobcu, žalovaného i písomného vyjadrenia pôvodného PZ žalovaného.

2.8. Záverom súd konštatoval, že z uvedených skutočností je zrejmé, že žalobca preukázal skutočnosti,

že na podanej žalobe má naliehavý právny záujem, že mu patrí právo na súdnu ochranu proti úkonu žalovaného, ktorým bolo odstúpenie od zmluvy o postúpenie pohľadávky zo dňa 13.03.2014, pretože toto odporovalo jednak ich vzájomnému zmluvnému dojednaniu ako aj zákonným predpisom, a ani jeden z dôvodov odstúpenia tak, ako bol uvedený v zmluve o odstúpení, nebol zo strany žalovaného žiadnym spôsobom preukázaný. Na základe uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie. Uplatnil si odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd rozhodol rozsudkom č. k. 6Co/182/2018-811 zo dňa 02.07.2019. Výrokom I. potvrdil rozsudok vo výroku I., ktorým súd určil, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi postupcom Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. X, K. a postupníkom V. J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, K. zo dňa 02.05.2012 je platná. Výrokom II. zrušil rozsudok vo výroku II., ktorým súd určil, že odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávky medzi postupcom Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. X, K., a postupníkom V. J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, K. zo dňa 13.03.2014 je neplatné a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. Odvolací súd dospel k záveru, že vo vzťahu k výroku I., ktorým súd určil, že zmluva o postúpení pohľadávky je platná, tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súd prvej inštancie pre potrebu rozhodovania o určení platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok vo výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

3.2. Vo vzťahu k vytknutému odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vytkol odvolateľ porušenie ust. § 182 CSP, kedy súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania a následne odročil pojednávanie za účelom prednesu záverečných rečí. K tejto námietke odvolací súd uviedol, že žalovaným vytykaný postup súdu odvolací súd nepovažuje za taký, ktorý by mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň z povahy tohto procesného nedostatku je zrejmé, že k jeho zhojeniu („skonzumovaniu“) dochádza samotným odvolaním, t. j. náprava prípadného nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania - ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaný v predmetnej veci aj využil. Bolo by neefektívne považovať nedodržanie postupu podľa § 182 CSP súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu a z tohto dôvodu zrušiť rozhodnutie súdu a vec vracať na ďalšie konanie, hoci účastník konania (dnes strana sporu) mal možnosť namietat' nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v odvolacom konaní (t. j. uviesť v odvolaní návrhy na doplnenie dokazovania, tak ako to aj urobil) a odvolací súd tieto námietky mohol posúdiť. Odvolací súd ďalej uviedol, že vytykané pochybenie nemožno považovať za vadu takej intenzity, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo by sa ňou strane sporu odňala možnosť konať pred súdom do takej miery, že tá následne nemohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Uvedenú odvolaciu námietku tak odvolací súd ako nedôvodnú neakceptoval (považoval za nedôvodnú).

3.3. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný vzhliadol aj v namietanej nezákonnosti svedeckej výpovede Q. G., v súvislosti s ktorou malo dôjsť k porušeniu zachovávanie mlčanlivosti pri výpovedi svedka (ust. § 203 CSP). Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne poukázal na prehlásenie zo dňa 10.6.2015 o zbavení povinnosti zachovávať mlčanlivosť predložené žalobcom a zároveň sa stotožňuje s tvrdením žalobcu (uvedeným vo vyjadrení k odvolaniu), že žalobca bol prítomný na pojednávaní dňa 11.5.2017, na ktorom bol vypočutý tento

svedok, a preto v prípade, ak by mal výhrady voči jeho svedeckej výpovedi (t. j. ak by ho nebol zbavil mlčanlivosti pred uskutočnením tejto výpovede), mal možnosť tieto skutočnosti súdu oznámiť a zabrániť tejto výpovedi. Nakoľko sa tak nestalo a dokonca sám žaloba navrhol vypočúť tohto svedka z uvedeného je zrejmé, že ho pozbavil mlčanlivosti v prejednávanej veci a výpoveď tohto svedka nie je možné považovať za nezákonnú.

3.4. Odvolací súd sa zaoberal aj ďalšími odvolacími námietkami žalovaného, a to v prvom rade námietkou neexistencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení (a to aj na určení platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, aj na určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky) je daný, nakoľko vyriešením žalobou daného určovacieho petitu je možné dosiahnuť odstránenie žalobcovej neistoty v jeho právnom vzťahu a zároveň tým dôjde k úplnému vyriešeniu spornosti vzájomných vzťahov medzi stranami a aj na ne nadväzujúcich vzťahov s tretími osobami. Na uvedených úvahách nič nemení ani žalovaným namietaná skutočnosť, že už došlo k splneniu pohľadávky, ktorá bola predmetom zmluvy o postúpení. Odvolací súd ďalej konštatoval, že samotný žalovaný má záujem na určení, či preskúmané právne úkony (zmluva a odstúpenie) sú ne/platné a zároveň aj to, že platnosť predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky je medzi stranami sporná, žalovaný ju opakovane spochybňuje, a preto preskúmaním ne/platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky aj odstúpenia od tejto zmluvy, t. j. rozhodnutím o požadovanom určení, možno dospieť k odstráneniu spornosti medzi stranami sporu a odstráneniu žalobcovej neistoty v tomto vzťahu.

3.5. Odvolací súd v bode 77. svojho odôvodnenia ďalej uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva spĺňa všetky požadované náležitosti určitosti a identifikovateľnosti pohľadávky, ktorá mala byť predmetom postúpenia. Súd prvej inštancie svoje úvahy, na základe ktorých došiel k tomuto záveru, jasne vysvetlil, pričom podporne poukázal na rozhodnutie NS ČR 29Cdo/1890/2011 a odvolací súd sa s týmito úvahami plne stotožnil a odkázal na ne. Rovnako sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal aj s namietanými nezrovnalosťami týkajúcimi sa dátumu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky považujúc vysvetlenie žalobcu za jasné, logické a také, s ktorým sa možno stotožniť.

3.6. Súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal aj s ďalšou námietkou žalovaného, ktorý tvrdil, že pohľadávka, ktorá bola predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, nebola spôsobilá na postúpenie tretej osobe, pretože bola výslovne viazaná len na osobu žalovaného. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti bolo mimoriadne podrobné a presvedčivé, pričom odvolací súd sa stotožnil s úvahami súdu prvej inštancie a v plnej miere na ne odkazuje. Žalovaný v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o sfaľovaní jeho podpisu na zmluve o postúpení pohľadávky a nebolo možné akceptovať jeho odvolacie námietky vzťahujúce sa na závery súdu týkajúce sa tejto otázky.

3.7. K tvrdeniu žalovaného, že k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky vôbec nedošlo, odvolací súd uviedol, že žalobca vo vyjadrení k odvolaniu dôvodne poukázal na vôľový aspekt oferty, kedy žalovaný doručením zmluvy o postúpení pohľadávky opatrenej jeho podpisom vyjadril svoju vôľu (ktorú adresoval žalobcovi), čím vyjadril súčasne vôľu byť týmto svojim návrhom viazaný, a teda si uvedomoval dôsledok právneho úkonu (zmluvy o postúpení pohľadávky). Zároveň je potrebné prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že žalovaný dlhodobo nenamietal platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky (od jej podpisu 2.5.2012 do 13.3.2014), bol prítomný pri súpise hnutelných vecí podliehajúcich exekúcii v exekučnom konaní a zároveň podpísal aj oznámenie o postúpení pohľadávky adresované dlžníkovi. Z uvedeného je zrejmé, že si bol plne vedomý tohto úkonu, ako aj ďalších úkonov, ktoré žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky vykonal, ktoré úkony nenamietal, teda súhlasil s nimi.

3.8. Odvolací súd sa vysporiadal aj s námietkou žalovaného ohľadne nevykonania ďalších navrhovaných dôkazov zo strany žalovaného, ktorú rovnako neakceptoval, nakoľko neboli spôsobilé spochybniť vyššie uvedené závery, z ktorých súdy vychádzali.

3.9. Následne po tom, ako súd dospel k záveru o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, pristúpil k preskúmaniu ne/platnosti odstúpenia od tejto zmluvy. V tejto časti odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že neuviedol však úvahy, na základe ktorých došiel k záveru, že dôvody odstúpenia od zmluvy nie sú dôvodné dokonca ani neuviedol, aké dôvody uplatnil žalovaný v listine, ktorou od zmluvy odstúpil (mimo dôvodov, pre ktoré považoval zmluvu za neplatnú) a nevysvetlil, prečo tieto dôvody nepovažuje za preukázané. Rozsudok súdu bol preto nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pričom týmto

nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, čím je naplnený dôvod pre zrušenie rozsudku v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Z odôvodnenia rozsudku nebolo zrejmé, ako súd dospel k záveru o neplatnosti odstúpenia, keďže tento záver súd formuloval bez toho, aby uviedol, na základe akých skutkových zistení a z ktorých vykonaných dôkazov dospel k tomuto záveru. V tomto smere chýbala akákoľvek úvaha súdu o dôvodoch, pre ktoré žalovaný od zmluvy odstúpil, tento záver je preto nepreskúmateľný. V tejto časti teda odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie zo dňa 15.10.2019, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) CSP.

Uviedol, že napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, trpí niekoľkými závažnými vadami, a to tak skutkovými, ako aj právnymi. Skutkový stav mal byť v predmetnej veci zistený nesprávne, súd nesprávne aplikoval príslušné hmotnoprávne normy, a zároveň napadnutý rozsudok bol vydaný v rozpore s ustanoveniami procesného práva.

4.1. Súdu prvej inštancie dovolateľ vytkol nesprávny procesný postup spočívajú v tom, keď predčasne v rozpore s ust. § 182 CSP najprv ukončil dokazovanie, až následne došlo k prednesu záverečných rečí, čím malo byť hrubým spôsobom zasiahnuté do práva procesných strán na spravodlivé konanie.

4.2. Žalovaný sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu vyjadrenom v bode 78. odôvodnenia napadnutého rozsudku o tom, že každá znalkyňa odpovedala na inú otázku, a že to malo za následok záver o lepšej komplexnosti znaleckého posudku V.. H.. Dovolateľ vyjadril presvedčenie, že v konečnom dôsledku obe znalkyne odpovedali na jednu a tú istú otázku a vytkol súdu, že v prípade existencie dvoch protichodných znaleckých posudkov súd prvej inštancie o jeho návrhom na vykonanie kontrolného znaleckého posudku nezaoberal, resp. tento neakceptoval.

4.3. Vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov navrhnutých žalovaným dovolateľ okrem už vyššie uvedeného kontrolného znaleckého dokazovania znaleckým ústavom v odbore písomoznalectva poukázal na sťaženie jeho dôkaznej pozície aj tým, že súd nevyhovel ani ďalším návrhom na vykonanie dokazovania, a to predloženiu exekučného spisu vedeného súdnym exekútorom JUDr. Petrom Molnárom, pod sp. zn. EX 1508/12, oprávneným J. B., W., V. voči povinnému R.E.M. s.r.o. a predvolaniu a vypočutiu V. Z. H., znalkyne z odboru písomoznalectvo.

4.4. Dovolateľ opätovne poukázal na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu ust. § 39a Občianskeho zákonníka, teda že k údajnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky došlo v čase, kedy bol žalovaný v doslova bezvýhodiskovej situácii, bol zadlžený do výšky cca 600.000,-Eur.

4.5. Dovolateľ je presvedčený, i napriek opačnému záveru odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 02.05.2012 je platná. V danom prípade na strane žalobcu neexistoval stav právnej neistoty, ktorý by bolo možné a potrebné vyriešiť touto určovacou žalobou. Žalobca nadobudol práva z postúpenej pohľadávky a samotnú pohľadávku v plnom rozsahu inkasoval od dlžníka prostredníctvom ním ovládanej spoločnosti MANSID, s.r.o. (započítaním s povinnosťou úhrady kúpnej ceny za nehnuteľnosť). Poukázal na skutočnosť, že výlučne žalovaný má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko určenie neplatnosti zmluvy automaticky obnovuje jeho právo domáhať sa zaplatenia dlžnej sumy od spoločnosti R.E.M. s.r.o., a to priamo v exekučnom konaní.

4.6. Dovolateľ ďalej vytkol odvolaciemu súdu, že celú výpoveď Q.. G. naďalej považuje za nezákonnú, nakoľko je v rozpore s CSP, so zákonom o advokácii a ďalšími predpismi upravujúcimi práva a povinnosti advokáta. Spochybnil hodnovernosť listinného dôkazu - prehlásenia zo dňa 10.06.2015 na č. l. 573 súdneho spisu o údajnom pozbavení povinnosti zachovávať mlčanlivosť a dôrazne namietol, keďže je viac než zjavné, že sa jedná o účelovo vytvorenú antidatovanú písomnosť, o čom má svedčiť práve fakt, že žalobca toto prehlásenie predložil až v samom závere tohto súdneho konania (t. j. 6 mesiacov po výsluchu svedka Q.. G.).

4.7. Záverom dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu dovolateľa sa vyjadril žalobca, pričom uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom veci. Žalobca dovolaciemu súdu navrhol vydať rozhodnutie, ktorým podané dovolanie zamietne.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP), a to oprávneným subjektom (§ 424 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) dovolateľ vyvodzoval z existencie väčšieho množstva pochybení, ktorých sa mali dopustiť súdy nižšieho stupňa. Dovolateľ namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov, spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, procesným postupom a nedodržaním ust. § 182 CSP, rovnako tak sa nestotožnil s otázkou splnenia podmienky naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení.

11. Dovolateľ nevymedzil rozsah, v akom napáda rozsudok odvolacieho súdu. Dovolací súd posúdil dovolanie podľa obsahu a konštatuje, že keďže odvolací súd vyhovel odvolacej námietke dovolateľa v rozsahu II. výroku a výroku o trovách konania tento zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, predmetom dovolacieho prieskumu tak zostáva len prvý výrok napadnutého rozsudku, ktorým sa určila platnosť odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky. Navyiac aj z obsahu dovolania vyplýva, že týmto sa napáda len prvý výrok napadnutého rozsudku, a to z viacerých aspektov tak procesnoprávných, ako aj skutkových.

12. Dovolateľ videl porušenie práva na spravodlivý súdny proces v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, keď predčasne, v rozpore s ust. § 182 CSP najprv ukončil dokazovanie a až následne došlo k prednesu záverečných rečí. V tejto časti sa dovolací súd plne stotožňuje s odôvodnením odvolacieho súdu, konkrétne bodmi 59. a 60. napadnutého rozsudku. Odvolací súd správne vyhodnotil, že vytýkaný postup súdu prvej inštancie nepovažoval za taký, ktorý mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktorý by bol spôsobilý mať za následok zmätočnosť vadu. Ako správne uviedol, bolo by neefektívne

považovať nedodržanie postupu podľa ust. § 182 CSP súdom prvej inštancie za zmätočnosťnú vadu, a z tohto dôvodu zrušiť rozhodnutie súdu a vec vracať na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v odvolacom konaní (uviest' v odvolaní návrhy na doplnenie dokazovania, tak ako to aj urobila) a odvolací súd tieto námietky mohol posúdiť. Zohľadniac tak konkrétne okolnosti tohto prípadu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade tak prevážila procesná ekonómia a efektívnosť pred procesnou rigidnosťou, navyš procesné pochybenie súdu prvej inštancie bolo konvalidované v odôvodnení odvolacieho súdu, ktorý sa s námietkami odvolateľa (v tomto konaní dovolateľa) dostatočne vysporiadal.

13. Dovolateľ sa nestotožnil s výsledkom hodnotenia dôkazov pri dvoch predložených znaleckých posudkoch, podľa ktorého každá znalkyňa odpovedala na inú otázku, a že to malo za následok záver o lepšej komplexnosti znaleckého posudku V. H. Dovolateľ vyjadril presvedčenie, že v konečnom dôsledku obe znalkyne odpovedali na jednu a tú istú otázku a vytkol súdu, že v prípade existencie dvoch protichodných znaleckých posudkov sa súd prvej inštancie jeho návrhom na vykonanie kontrolného znaleckého posudku nezaoberal, resp. tento neakceptoval.

13.1. Polemika dovolateľa, ktorý sa nestotožnil s výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov, nezakladá podľa dovolacieho súdu vadu zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd sa s problematikou dostatočne vysporiadal v bode 78. odôvodnenia rozsudku, na ktoré dovolací súd v celom rozsahu poukazuje. Odvolací súd v tomto bode uviedol, že aj keď žalovaný správne poukázal na tú skutočnosť, že súd nie je spôsobilý hodnotiť odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti, t. j. správnosť postupu ako ani závery znalca súd nemôže hodnotiť, avšak v danom prípade súd prvej inštancie nevyhodnocoval odborné závery ani jedného zo znalcov, avšak vychádzal z odlišnosti znaleckých posudkov vyplývajúcich najmä z rozdielne položených otázok a tomu zodpovedajúcich odpovedí (záverov znaleckých posudkov). Práve v dôsledku odlišne položených otázok nemožno v danom prípade konštatovať, že závery znalcov boli v danom prípade v zrejmom rozpore, pretože každý zo znalcov odpovedal na inú otázku, a teda zameriaval sa na posúdenie iných skutočností. Kým znalkyňa W. Z. B. odpovedala na otázku, či je podpis žalovaného Q. W. na origináli zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 2.5.2012 zhodný s jeho originálnym podpisom na predložených porovnávacích materiáloch, oproti tomu znalkyňa V. Z. H. odpovedala na otázku, či podpis Q. W. na zmluve o postúpení pohľadávky je jeho vlastnoručným podpisom. Súd prvej inštancie vyhodnotil otázku, na ktorú odpovedala znalkyňa W. Z. B. považoval za nejednoznačne položenú (s čím sa odvolací súd stotožňuje), čo bolo jedným z dôvodov, prečo považoval za potrebné vychádzať zo záverov posudku znalkyne H. Zároveň súd prvej inštancie správne poukázal na to, že v posudku znalkyne B. absentujú niektoré popisy skúmania. Pričom v zmysle ustálenej judikatúry zo znaleckého posudku musí mať súd možnosť vedieť, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto záverom dospel a na základe akých úvah došiel znalec k svojim záverom. Aj v dôsledku uvedeného súd prvej inštancie považoval posudok znalkyne V. H. za komplexnejší, čo bolo tiež dôvodom, pre ktorý sa tiež priklonil k záverom obsiahnutým v tomto posudku.

13.2. Ako aj ÚS SR konštatoval vo svojom uznesení I. ÚS 6/2018 zo dňa 17.01.2018 celkom výnimočne môžu nastať prípady, keď práve skutkové zistenia sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy (ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami). Najvyššiemu súdu potom nezostáva nič, než len kasačným rozhodnutím poskytnúť ochranu týmto právam. Najvyšší súd tým nenahradzuje činnosť okresného súdu a krajského súdu, takže ani dôvodom na jeho kasačný zásah nie je sama osebe skutočnosť, že by s urobenými skutkovými závermi nesúhlasil. Ide obvykle o situáciu, keď je zistenie skutkového stavu *prima facie* natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť. Podstatou prieskumu teda nebýva prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania. Otázka, či súdy pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali procesné zásady, je pritom už otázkou právnou (otázka procesného práva) a ako taká môže byť prezentovaná i najvyšším súdom v podanom dovolaní podľa Civilného sporového poriadku.

13.3. Dovolací súd konštatuje, že zistený skutkový stav nemožno považovať za chybný, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť. Práve naopak, súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, s výsledkom ktorého sa stotožnil aj odvolací súd (čo sa týka časti rozhodnutia napadnutého dovolaním). Odvolací súd sa vysporiadal s odvolacími námietkami, na

tieto dal dostatočnú odpoveď, jeho odôvodnenie nie je rozporné, neúplné ani nelogické.

14. Vo vzťahu k ďalšej námietke dovolateľa týkajúcej sa nevyhoveniu ďalších návrhov na vykonanie dokazovania (predloženie exekučného spisu vedeného súdnym exekútorom JUDr. Petrom Molnárom, pod sp. zn. EX 1508/12, a predvolanie a vypočutie V. Z. H., znalkyne z odboru písmaoznactvo) tieto odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať, nakoľko neboli spôsobilé spochybniť vyššie uvedené závery.

14.1. V súlade s judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach napr. sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018, 5Cdo/122/2019 vyslovil, že procesnému právu strany sporu (účastníka konania) navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu (účastníka konania) možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku overeniu alebo vyvráteniu ktorej je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorého overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, už bolo doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, garantujúcimi strane sporu právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

14.2. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že vykonanie navrhovaných dôkazov považoval za nadbytočné, nakoľko z dovtedy získaných dôkazov mal za to, že bol dostatočne zistený skutkový stav na rozhodnutie vo veci.

14.3. Súd sa pri hodnotení dôkazov riadi zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 a § 191 CSP). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obстоjí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Rozhodnutie tak musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Pokiaľ bude záver, ktorý súd na základe vykonaného dôkazu prijme v príkrom rozpore s možným a logicky prípustným záverom vykonaného dokazovania, ide o arbitrárne hodnotenie dôkazov (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha : C. H. BECK, 2022, 1555 s). Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nereflektoval arbitrárne hodnotenie dôkazov, práve naopak, závery súdov nižších stupňov sú v súlade s logicky prípustným záverom vykonaného dokazovania.

15. Vo vzťahu k ďalšej námietke dovolateľa ohľadne tvrdenia dovolateľa o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu jej uzavretia v zmysle ust. § 39a Občianskeho zákonníka, teda naplňajúc tak znaky úžery ako aj polemiky dovolateľa ohľadne nepreukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, tieto dovolací súd považuje za polemiku so zisteným skutkovým stavom a následne právnym posúdením veci súdmi nižších stupňov a nespôsobilé založiť prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preštudujú obsah celého spisu považuje argumentáciu dovolateľa za účelovú, meniacu sa vzhľadom na procesný stav a priebeh konania v záujme žalovaného avšak z hľadiska súdneho konania pôsobiacu nevierohodne. Dovolateľ najprv v konaní tvrdil, že zmluvu síce podpísal, avšak táto mu nebola vrátená s podpisom žalobcu, následne sa snažil vyvrátiť tieto tvrdenia spochybnením vlastného podpisu, čo však začal tvrdiť až v priebehu začatého súdneho konania.

16. K otázke (ne)dostatku naliehavého právneho záujmu na určení platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky dovolací súd uvádza, že ide o právnu otázku, ktorej prieskum by mohol byť v dovolacom konaní realizovaný v zmysle ust. § 421 CSP, pokiaľ by dovolateľ formuloval právnu otázku, od riešenia ktorej sa mal odvolací súd odchýliť. Nakoľko ale dovolateľ tento dovolací dôvod nevyužil, ani nie je možné vyextrahovať ho z obsahu dovolania, dovolací súd nemôže robiť dovolací prieskum nad rámec

podaného dovolania. V prípade, ak by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03). Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

17. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP neexistujú (nie sú dané). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie dovolateľa podľa ustanovenia § 448 zamietol.

18. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 rovnakého zákona. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. Dovolanie smerovalo proti rozsudku, ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku v časti výroku I., a k zrušeniu výroku II. a vo výroku o trovách konania. V rozsahu výroku II. napadnutého rozsudku bola vec odvolacím súdom zrušená a vrátená na ďalšie konanie. V súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.